

A subspeciesről az ornithológiában és annak elnevezéseiről.

Irta: RUSKIN-BUTTERFIELD W.—HASTINGS.

Midőn LINNÉ javaslatba hozta a binomiális elnevezés nagy reformját, a fajokat általánosan különálló oly lényeknek tekintették, a melyek között vérrokonság nincsen. Az a világos tény, hogy a faj egyénei egymás között variálnak, természetesen felismertetett ugyan, de annak jelentősége észrevétlenül maradt. Az emberek nézete a fajokról azonban megváltozott, a mint a fajok maguk is változásokon mentek át. A systematikuskok elvesztették a fajok állandóságába vetett hitüket és a változás (variatio), a helyett, hogy tisztán esetleges jelenség maradt volna, most már felőleli az élő lények összes szerveit és szöveteit. És azért, míg azelőtt nem tartották szükségesnek, hogy a systematikusk az egyes fajokból többet mint egy-néhány egyént tartson szemé előtt — a nagy sorozatokat ugyanis szükségtelen fölöslegnek tartották — most nagy és reprezentáló sorozatok szükségét látják. Az ornithologusok kiváló részt vettek az újabb eszmékben való hit terjesztésében. NEWTON ALFRED tanár utalt arra, hogy a zoologusok között egy ornithologus* volt az első, ki bizonyítékokat halmozott össze a fajok leszármazási eredetének támogatására, DARWIN nagy munkájának megjelenése után 1859-ben. Az Egyesült-Államok ornithologusai előtt már régen ismeretes volt a nagy sorozatok és a változatok bő határainak becse és e tekintetben különösen megemlítendő Dr. ALLEN J. A.

Daczára annak sok ornithologus megmarad a mellett a szokás mellett, hogy minden oly alakot, mely elválasztható, fajnak tekiinti és egyéb, alsóbb osztályozási egységet el nem ismer. Nincs kétségem az iránt, hogy e conservatív kezelési rendszer nagyban hátráltatta az ornithologia haladását és a következőkben kifejtem annak fontosságát, hogy a subspecies kellő méltánylásban részesüljön.

Subspecies alatt értjük egy faj földrajzi componenseit, akár állandó vagy nem állandó területet foglalnak el, más szavakkal akár egymásba átmenők akár nem. Némely Ornithologus, ki a subspecieset megengedi, a szót csak az átmenő formákra akarja szorí-

* Néhai TRISTRAM H. B. kanonok (Ibis 1859, pp. 429—433).

On Subspecies in Ornithology and their Nomenclature.

By W. RUSKIN-BUTTERFIELD—HASTINGS.

When Linné proposed his great reform of binomial nomenclature, species were universally regarded as separate entities having no blood relationship. The obvious fact that the members of a species vary amongst themselves was, of course, recognized, but its significance was wholly unperceived. Men's ideas of species have, however, like species themselves, undergone changes. Systematists have lost faith in the permanency of species, and variation, instead of being a mere casual occurrence, is now seen to embrace every organ and tissue of living things. Also, whereas formerly it was not deemed necessary for the systematist to have before him more than a few individuals of a species — a large series being looked upon, indeed, as a needless duplication — large and representative series are now a necessity. Ornithologists have taken a prominent part in establishing a belief in the newer ideas. Professor ALFRED NEWTON has pointed out that, amongst zoologists at any rate, it was an ornithologist* who first adduced evidence in support of the derivative origin of species, after the appearance of DARWIN's great work in 1859. The value of large series and the wide limits of variation have long been known to the ornithologists of the United States, amongst whom Dr. J. A. ALLEN should be especially mentioned in this connection.

It is still, however, the custom of many ornithologists to treat as species all forms that are separable, no lower classificatory unit being recognized. I do not doubt that this conservative method of treatment has greatly hindered the progress of ornithology and in the following remarks I venture to urge the importance of paying due regard to subspecies.

By subspecies are meant the geographical components of a species whether these components occupy continuous or discontinuous areas — in other words, whether they intergrade or do not intergrade. Some ornithologists who admit subspecies restrict the term to

* The late CANON H. B. TRISTRAM (Ibis, 1859, pp. 429—433).

tani, míg az át nem menő formák a faj rangjára emeltetnek. Nézetem erre nézve az, hogy észszerűbb mindakét kategoriát a subspecies fogalma alatt egybefoglalni. Ha, p. o. nagyobb számú szigetek mindegyikén van egy a többitől különböző, de a többiekkel közeli rokonságban levő alak, észszerűbb a különböző formákat egy és ugyanazon faj componenseinek tekinteni és azokat ennek megfelelőleg elnevezni, dacára az átmenet hiányának, mert ezáltal az ő rokonságuk kellőleg kiemeltetik.

A subspecies jellege eléggé szembeütő, ha egy nagy területen elterjedt faj nagy és reprezentatív sorozatát vizsgáljuk, p. o. *Aluco flammea*, *Parus palustris*, *Galerida cristata*. A legfelületesebb vizsgálat kimutatja, hogy egy ilyen összetétel nem homogén és midőn a példányokat földrajzilag rendezzük, akkor azt látjuk, hogy az egész sorozat több alárendelt formára szakad szét, melyeknek megfelelő határolása csak akkor lehetséges, ha az anyag igen nagy és az elterjedési kör számos pontjáról származik. Természetes, hogy egy közönséges és szélesen elosztott faj példányainak akármily nagy száma, melyet gyűjteményben találhatunk, csak gyenge arányt alkot az egyének összeségével szemben, a melyből a faj áll és itt az a kérdés támad: vajjon, ha egy ily fajból elegendő számú példány állna rendelkezésre, oly tökéletesen fokozott sorozatot képeznének-e, hogy a subdivisio lehetetlen volna. Jelenleg elég az a felelet, hogy úgy, a mint a rendelkezésre álló anyag szaporodik, a subspeciést támogató bizonyítékok is erősödnek. És tényleg, némely esetben egy fokozatos sorozat helyett azt találjuk, hogy egy faj elterjedési körének egymástól távol eső részeiből származó példányok inkább hasonlítanak egymáshoz, mint hasonlítanak egymáshoz a közbeneső részekből származók; ellenben, ugyanazon faj szomszédos alakjai némelykor nagy különbséget mutatnak fel.

Miután a rasz különbözet az elterjedésnek kísérője, szükségessé válik oly módot alkalmazni, hogy az alárendelt egységeket is elnevezhessük, ha azokat figyelembe akarjuk venni. A subspecies nomenclatoriális értéke nem fejezhető ki a binomiális rendszer keretén belül és az eddig e célra tervezett módzatok közt a legmegfelelőbb a ternár elnevezések használata. A ternár nevek szükségessége a „rasz“ vagy

intergrading forms, while forms that do not intergrade are elevated to specific rank. It is believed to be the more rational view to include both these categories under subspecies. If, for instance, each of a number of islands possesses a form distinct from, but closely related to the others, it is better to regard the various forms as components of the same species and to name them accordingly, notwithstanding the absence of intergradation, for by so doing their relationship is suitably emphasized.

The evidence of subspecies is clear enough when a large and representative series of a widely ranging species is examined, e. g., *Aluco flammea*, *Parus palustris*, *Galerida cristata*. The most cursory examination shews that such assemblage is not homogeneous and when the specimens are arranged geographically the whole series is seen to break up into a number of subordinate forms, the proper delimitation of which is only possible when the material is very extensive and derived from many portions of the range. Of course, the number of examples of a common and widely distributed species to be found in any collection bears but a very small ratio to the whole assemblage of individuals forming the species, and there arises the question whether, if a sufficiently large number of specimens of such a species were available, they would not present so perfectly graduated a series as to render subdivision impossible. It is enough, at present, to reply that, as the available material increases, the evidence of subspecies becomes strengthened. Indeed, in some cases, instead of a graduated series, it is found that examples from widely separated portions of the range of a species resemble one another more closely than they resemble examples from intermediate regions; while, on the other hand, contiguous forms of the same species sometimes differ considerably.

Racial differentiation being then a concomitant of distribution, it becomes necessary to adopt some means of designating the subordinate units if account is to be taken of them. The nomenclatorial value of subspecies cannot be expressed within the limits imposed by the binomial system, and the most convenient means yet devised consists in using trinomials. The necessity of trinomials to denote „races“ or „varieties“ has long been realized.

„varietas“ megjelölésére, már régen gyakoroltatott. Egy igen értékes munkájában „a trinomiális nevek használatáról az amerikai ornithológiában“ (Proc. U. S. Nat. Mus. VII. pp. 70—81), STEJNEGER ezeket visszafelé nyomozta a modern irodalomban, SUNDEVALLIG, ki 1840-ben rendszeresen kezdte a rosszul meghatározott fajokat földrajzi varietásokként kezelni, ellátván azokat egy harmadik névvel a faji elnevezéshez való csatolás útján. SUNDEVALL a subspecies neve elé egy betűt tett, így: *Dendroeca petechia a bartholemica*. A trinomiálisok tehát nem mennek újonság számba. A betűnek, vagy „var.“ jegynek a használata egészen fölösleges és gyakorlatilag ezt az ornithológiában már nem alkalmazzák.

Némely ornithologusnak az a gyakorlata, hogy egy új subspeciést binomiálisan a specifikus elnevezés kihagyásával nevez el, nem eléggé korholható. Ily esetben az elhagyott név mindig egy általános használatban levő elnevezés, melynek meghagyása semmikép sem ró nagyobb terhet a nomenclaturára. Ez a tény, bár egészen szembeütő, az említett ornithologusok figyelmét úgy látszik elkerülte. Röviden szólva: elismert subspeciést a diagnózisnál nem lehet binomiálisan elnevezni a nélkül, hogy statusa el ne homályosodjék és ebből később zavar ne támadjon.

Gyakran azt hozzák fel a subspecies ellen, hogy ez sokszor csak igen csekély jelegekre támaszkodik és így tetemes subdivisióra vezet. Egy vonás azonban, mely egyes egyénben vagy egynéhányban is csekélynek látszik, azonnal fontossá válik, ha az egy nagy sorozatban fordul elő. A gyakorlott szemnek egy oly jelleg is feltűnőnek látszhatik, melyet mások észre sem vesznek: „Man sieht nur, was man weiss“ (Csak azt látjuk, a mit tudunk). Ha végignézzünk egy species nagyterjedelmű, összesített børsorozatán, a mely úgy van elrendezve, hogy a földrajzi componensek között bizonyos elválasztó űr marad, egy pillantásra észrevehetünk oly jelegeket, melyeket igen nehéz a diagnózisban kifejezni „azért, mert a leíró műszavak igen tökéletlenek“ (cf. J. A. ALLEN, SCIENCE, N. S., XVI. pp. 383—386). Egy subspecies felállításához nem szükséges, hogy az feltűnően különbözzék másoktól. Egy jelleg, vagy több jelleg combinációja, bármilyen csekély legyen azok száma, elegendő, ha ezáltal egy alakot megkülönböztethetünk; de

In a valuable paper on „The use of Trinomials in American Ornithology“ (Proc. U. S. Nat. Mus., VII. pp. 70—81.), Dr. STEJNEGER has traced their use in the modern sense to Sundevall, „who in 1840 commenced to treat systematically the ill-defined species as geographical varieties, which he provided with a third name in addition to the specific appellation“. Sundevall preceded the subspecific name by a letter, thus — *Dendroeca petechia a. bartholemica*. Trinomials, therefore, are no new thing. The use of a letter or of the sign „var.“ is quite unnecessary and has been practically abandoned in ornithology.

The practice of some ornithologists of designating new subspecies binomially by omitting the specific term cannot be too strongly condemned. In such cases the term omitted is always one in current use and therefore its employment would not in any way add to the burden of nomenclature. This fact, obvious though it be, appears to have escaped the notice of the ornithologists in question. In short, avowed subspecies cannot be named binomially in diagnoses without obscuring their status and causing subsequent confusion.

It is often urged in opposition to subspecies that they are frequently based upon very trifling characters and thus lead to much sub-division. A feature, however, that appears trifling in a single individual, or in a few individuals, at once assumes importance when it is found in a large series. To an accustomed eye, a feature unnoticed by others may appear conspicuous — Man sieht nur, was man weiss. When one looks over an extensive series of skins of a compound species so arranged that the geographical components are separated by spaces, it is possible to appreciate at a glance characters that are most difficult to set forth in diagnoses, „owing to the imperfections of descriptive terms“ (cf. J. A. ALLEN, SCIENCE, N. S., XVI. pp. 383—386.) It should not be required for the institution of a subspecies that it be conspicuously different from others. A character, or combination of characters, however small in amount, is sufficient if thereby we can distinguish a form, but it is essential that the character be supported by

lényeges, hogy ez a jelleg megfelelő anyagra támaszkodhassék. A subspecies ellenzői nem az egyedüliek, kik panaszt emelnek oly új alakok ellen, melyek egy vagy két példányra alapítva, néha még a kort vagy nemet sem véve összehasonlításba, felállítatott.

Midőn a „szórszállhasogató” elismer oly jellegeket, melyek magukban ugyan csekélyek, de azért állandók, akkor a tudományak szolgálatot tesz, mert feltehető, — hogy a specifikus elkülönülés okairól helyesebb nézetet szerzünk, ha a variatio kisebb és közvetlenebb eredményeit vesszük szemügyre, mint a nagyobbakat és messzibb fekvőket. A subspeciesek rendszeren a kisebb jellegekben különböznek egymástól, a melyek többé-kevésbé individuális variációt képviselnek, és ezért úgy látszik nem támogatják azt a teoriát, hogy a faj változás útján keletkezik.

A subspecies ellenzői azon félelmüket is kifejezték, hogy az alárendelt alakok felvétele a systematikába, az ornithologia haladását gátolni fogja. Mennyire alaptalan ez a félelem, legott kiténik, ha az ornithologia jelenlegi állapotát az Amerikai-Egyesült-Államokban szemléljük, az országban évek óta tüzetesen tanulmányozzák a subspecieseket és valószínű, hogy nincsen oly ország, melynek avifaunája jobban volna ismerve, mint éppen ezé. Bizonyára nem túlzás, ha ezt az eredményt az újabb eszmék fejlesztő behatásának tulajdonítjuk.

Egy más ellenvetés az eszmék összezavarásából keletkezik. Azt állítják, hogy a subspeciesek közti különbségek sokszor csekélyebbek, mint az egyének közti különbségek (DRESSER, *Manual of Palaearctic Birds* p. IV.). De az egyének közti különbségek sokszor igen nagyok, így pl. a tenyésztett válfajtákban. Az egyik esetben tisztán individuális különbségekkel állunk szemben, (melyek csekélyek vagy nagyok lehetnek), a másik esetben pedig csoportok közt létező különbségekkel állunk szemben, (melyek szintén csekélyek vagy nagyok lehetnek). Az egyik esetben a különbség tisztán mennyiség-szerű, a másikban pedig minőség-szerű. A subspecies szétválasztásánál kevés fontossággal bír a különbség mennyisége, a mint azt már megmagyaráztam.

Áttérve a subspeciesek elnevezéséhez, el kell ismernünk, hogy a trinomiálisok sokszor furesa kombinációkat eredményeznek, mint p. o.

adequate material. Opponents of subspecies are not alone in deploring the founding of new forms upon one or two specimens, sometimes even without comparing them with reference to age or sex.

In giving recognition to characters that are small in amount but constant, the „splitter” is rendering a service to science, for we may expect to gain a truer view of the causes of specific segregation by attending to the smaller and more immediate products of variation rather to the larger and more remote. As a rule subspecies differ from one another in minor characters which present more or less individual variation, hence they do not appear to lend support to the theory that species arise by mutations.

Then, again, some opponents of subspecies have expressed the fear that the admission of these subordinate forms into systematic work will impede the progress of ornithology. How baseless is this fear is shewn by the state of ornithology in the United States of America. In that country subspecies have been closely studied for many years and there is probably no country whose avifauna is better known. Surely it is not too much to attribute this largely to the stimulus of the newer ideas.

Another kind of objection is the result of a confusion of thought. It is said that the differences between subspecies are often smaller in amount than those to be seen in individuals (DRESSER, *Manual of Palaearctic Birds*, p. IV.). But the differences between individuals are sometimes enormous as in „sports”. In the one case we are dealing with purely individual differences (which may be great or small); in the other case with differences between groups of individuals (which also may be great or small). In one case the difference is merely quantitative; in the other it is qualitative. In separating subspecies the *amount* of difference is a matter of little moment as already explained.

Turning from subspecies to their names, it must be admitted that trinomials are capable of some grotesque combinations, as, for example,

Thouarsitreron dupetit — *thouarsi dupetit* — *thouarsi*. (Lásd FISCH, IBIS 1904, p. 660) és *Coccothraustes coccothraustes coccothraustes*. Ilyen halmazások a trinomiális rendszert nevéssé tennék. Ezt azonban könnyen elkerülhetjük, ha a subspecifikus név helyett például a *typicus* (vagy *typica*) szót használjuk, a mint azt Dr. SCLATER és mások is ajánlották. A helyett, hogy azt írják: *Pyrrhula pyrrhula pyrrhula* (L.), írhatjuk: *Pyrrhula pyrrhula typica* (L.). Igaz, hogy LINNÉ nem írt le ilyen „subspeciess típica-t“, de *pyrrhula* nevű subspeciess sem. Egy leíró neve oly subspeciess után, melyet ő eredetileg mint speciess írt le, bizonyos értelemben mindig helytelenül van alkalmazva. Így p. o., ha *Pyrrhula murina* GODMANból *Pyrrhula pyrrhula murina* GODMAN lett; e szerzőt olyanért tesszük felelőssé, mi soha sem volt szándéka. Dr. HARTERT régebben azt javasolta, hogy *Pyrrhula pyrrhula pyrrhula* (L.) helyett *Pyrrhula pyrrhula* (L.) *pyrrhula*, vagy *Pyrrhula pyrrhula* (L.) *typica* legyen az írásmód. A *typica* kifejezés tehát ilyen esetben a szerző neve nélkül van odafüggesztve és nem tekintendő új névnek, hanem csak egy elfogadott kifejezés a kérdésben forgó speciess egy alakjának elnevezésére, mely elnevezés alatt azt legelőször vezették be a tudományba. (IBIS 1896, pp. 363, 364.). Kívánatos volna oly módozat alkalmazása, melyből kitűnjék, hogy egy subspeciess-nek tekintett alak eredetileg speciess-nek vétetett-e? A kínákozó módozatok közt el lehetne talán fogadni azt, hogy a szerző neve zárjel között függesztessék oda. Például: *Motacilla alba subpersonata* [MEADE-WALDO], vagy *Muscicapa leucomelanura cerviniventris* [(SHARPE)].

Ha e konzervatív ornithologusok ellenvetéseit a trinomiális elnevezés ellen vizsgálat tárgyává tesszük, azonnal szembeötlök, hogy azokat csak az előítélet szüli. Tökéletesen igaz az a mondás, hogy a trinomiálisok legbuzgóbb ellenségei mindennap megengednek olyan neveket, mint p. o. *Pelecanus fuscus* var. *californicus*, de hangosan protestálnak, ha egy szerencsétlen szerzőnek eszébe jut a „var.“ rövidítést rövidség okáért kihagyni, és ha a nyugati barna pelikán nevét úgy írja: *Pelecanus fuscus californicus* (IBIS, 1905, p. 157).

A subspeciess el nem ismerésével sokszor igen fontos elterjedési tények figyelmen kívül

Thouarsitreron dupetit—*thouarsi dupetit*—*thouarsi* (See FISCH, IBIS, 1904, p. 660), and *Coccothraustes coccothraustes coccothraustes*. Such combinations are almost enough to bring trinomials into contempt. They are, moreover, avoidable by replacing the subspecific name with some such term as *typicus* (or *typica*) as suggested by Dr. SCLATER and others. Instead of writing *Pyrrhula pyrrhula pyrrhula* (L.), we can put *Pyrrhula pyrrhula typica* (L.). It is true that Linné did not describe such a subspecies *typica* but neither did he describe a subspecies *pyrrhula*. A describer's name is always in a sense misapplied when it is placed after a subspecies that was originally described as a species. Thus when *Pyrrhula murina* GODMAN, becomes *Pyrrhula pyrrhula murina* Godman, we make the author responsible for something which he never intended. Dr. HARTERT formerly suggested that, instead of *Pyrrhula pyrrhula pyrrhula* (L.), we should write *Pyrrhula pyrrhula* (L.) *pyrrhula* or *Pyrrhula pyrrhula* (L.) *typica*. „The term *typica* stands thus without an author's name attached to it, not treated like a new name, but merely as an acknowledged term to designate that form of the species under consideration which was first introduced into science“ (IBIS, 1896, pp. 363, 364). It seems desirable that some method be employed to indicate that a form treated as a subspecies was originally described as a species. Amongst other ways this could be done by enclosing the author's name in square brackets, *Motacilla alba subpersonata* [MEADE-WALDO] and *Muscicapa leucomelanura cerviniventris* [(SHARPE)] are examples.

Upon enquiring into the opposition of conservative ornithologists to trinomials it is evident that it must be put down in most cases to prejudice. It has been well said, „the most ardent opponents of trinomials admit everyday such names as *Pelecanus fuscus* var. *californicus*, but exclaim loudly if an unfortunate author ventures to leave out the abbreviated word „var.“ for the sake of brevity, and write the name of the Western Brown Pelican, *Pelecanus fuscus californicus*“ (IBIS, 1905, p. 157).

The non-admission of subspecies often causes important points in distribution to be over-

maradnak. Ha egy madár előre nem várt helyen jelenik meg, szükséges annak származási helyét kutatni, hogy az elterjedési, vonulási stb. adatokból valamit tanuljunk. Emelünk itt egy példát: a brit-szigeteket a mogyorószajkó két alakja látogatja meg időről-időre: de ezek majdnem mindig egy és ugyanazon név alá soroltatnak, mint *Nucifraga caryocatactes*. Van okunk hinni, hogy a feljegyzett megjelenések leginkább ezen madár keleti alakjára vonatkoznak *N. caryocatactes macro-rhynchos* BREHM és hogy annak nyugati alakja *N. caryocatactes caryocatactes* (L.) nagyon gyakran jelenik meg. Szembetűnő itt annak fontossága, hogy a két alakot jól megkülönböztessük, hogy ennek alapján eldönthessük honnan jött az illető mogyoró-szajkó?

Szerencsére a subspecies elismerése mindinkább tért foglal és dacára a „pongyolások” *) sötét jóslatainak, van kilátás arra, hogy az „új iskola” sokkal pontosabb módszere utóvégre is győzni fog. Dr. HARTERT most megjelenő becses művében: „*Die Vögel der palaearktischen Fauna*” megtaláljuk az irányvonalakat, melyeken indulva, a jövő kutatás kibővítheti és tökéletesítheti a palaearktikus madarakra vonatkozó tudásunkat.

Nem tagadható, hogy a subdivisiót túlságos messzire is lehet vinni, és hogy subspecieseket már elneveztek elégtelen, sőt értéktelen bizonyítékok alapján is. Ily tévedés azonban hamarosan kiséül és nagyobb kárt nem okoz, legfeljebb a synonymia túlterhelését okozza. Azt hiszem, hogy mindnyájan egyetértünk abban, hogy ornithologiai tudásunkat a legvégső határig kell fejlesztenünk.**)

*) Az angol „lumpers” azokra van értve, a kik az élesebb meghatározásoktól fáznak. Szerk.

**) A legnagyobb mértékben hálásak vagyunk, hogy a szerző módot nyújtott arra, hogy ép oly tárgyilagossággal, mint világossággal kifejtett nézeteit megismerhettük és bizonyára hálásak lesznek mindazok is, a kik az ornithologia előhaladását kívánják, úgy azok is, a kik a haladást nem tartják elegendőnek.

Mi megragadjuk az alkalmat, hogy egy megjegyzést tegyünk.

Kétségtelen az, hogy az Ornithologia — a szó közhasználatú értelmében — ma nem egészen egyrangú a többi zoológiai disciplinákkal, és p. o. német tudományos körből eredt az a szó: „Wissenschaft für Schulmeister”. Igaz az is, hogy a modern Zoológiai Congressusok tárgysorozataiban az Ornithologia gyakran vagy alig szerepel. Ez természetes is.

looked. When a bird turns up in an unexpected quarter it becomes necessary to trace its place of origin in order to learn something of the facts of distribution, migration, etc. As an instance it may be mentioned that two forms of Nutcracker are known to visit the British Islands from time to time, but they are almost always placed together under the name *Nucifraga caryocatactes*. There is reason to believe that the majority of recorded occurrences refer to the eastern form, *N. caryocatactes macro-rhynchos* BREHM, and that the western representative, *N. caryocatactes caryocatactes* (L.), is of very infrequent occurrence. It is clearly of importance to distinguish these two forms so that we may know whence any Nutcracker that may visit us has wandered.

Fortunately, the advantage of recognizing subspecies is becoming more and more apparent and, despite the gloomy forebodings of the „lumpers”, there is every prospect that the more exact method of the „new school” will ultimately prevail. Dr. HARTERT’S valuable work *Die Vögel der paläarktischen Fauna* now in course of publication marks out a clear line from which future researches in Palaearctic birds can be extended and perfected.

No one will deny that subdivision can be carried too far and that subspecies have been named on insufficient or even worthless evidence. Such mistakes, however, soon right themselves and no great harm is done save the burdening of synonymy. Furthermore, all will agree that we must push our knowledge of birds to the utmost limit.)*

*) We are indeed very much indebted to the author that he has given us an opportunity to know his views which he developed with as much objectivity as clearness and no doubt that not only those will feel grateful to him who desire the progress of ornithology, but also those who are not satisfied with the progress hitherto realised.

We avail ourselves of the opportunity to join a remark.

There is no doubt that Ornithology — taking the word in the customary sense — is at present not on the same rank with the other zoological disciplines; German scientific circles have given rise to the saying: „Wissenschaft für Schulmeister”. It is true also that on the programs of modern Ornithological Congresses „Ornithology is but feebly if at all” represented. And this is quite natural.

DARWIN után a régi enumerációs irány természetes okoknál fogva elhanyagolt és a feladat a fellogás mélyítése lett.

Nem a mesterséges, leginkább csak geographiai distrikciókon systematikus csoportosításokon és a csoportosítások szükségéit fedező elnevezési módokon fekszik ma a súlypont, mert ezek sokszorosán empirikus műveletek, és belejátszik az auctorok jogán túl a hiúság is — hanem arról van szó, hogy azt, a mit megkülömböztetünk, csoportosítunk és elnevezzünk ne csak orismologiai és oecologiai, hanem *biologiai* okokkal is támogassuk: szóval, ne csak a külső alakot, előfordulását és életmódját, hanem az életet, feltételeit és azoknak *alakító hatását* vonjuk be tanulmányaink körébe, abból a ezélből, hogy — a mennyire lehet — a mélyebben fekvő okokat is megismerhessük. Ezt a magasabb *biológiát* értem.

El kell ismernünk, hogy az Ornithologia haladása kissé egyoldalú volt.

Még meg akarom jegyezni, hogy azt, a mit szerzőnk a gyöngybagolyról (*Aluco* [= *Strix*] *flammea*) oly kitünően mond, teljesen talál avval, a mit KLEINSCHMIDT bámulatos sorozatában képekben is kimntatott (Kleinschmidt „Berajah“ *Strix flammea* Leipzig 1906).

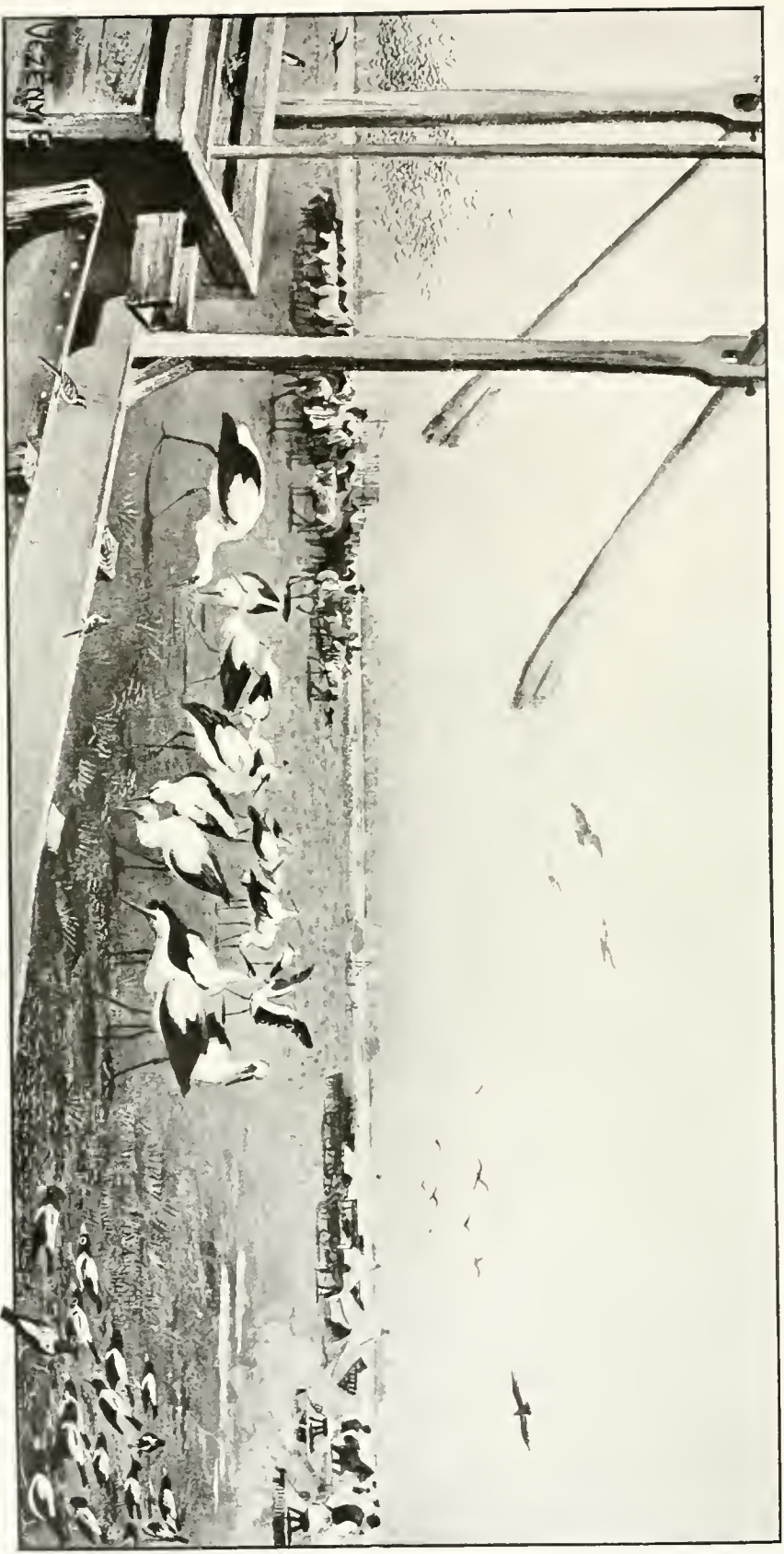
HERMAN OTTÓ.

After DARWIN the old enumerational system has been abandoned for natural reasons and the deepening of ideas was made the chief aim.

To-day the stress is no more laid on nomenclatorial methods based upon artificial, mostly geographical distribution and upon systematical groups or nomenclature incident upon such groups, because these operations are in the majority only of an empirical character and the authors' vanity plays sometimes a certain roll in them. The question is, on the contrary, to support not only by orismological and oecological, but also by *biological* reasons what we have distinguished, grouped or named; therefore we ought not only comprize the external form in the circle of our scientific studies, but also the bird's life, the conditions thereof and their *modifying influence* in order to recognize, if possible, also the deeper reasons. It is this *biology* of a higher rank which is understood here.

We must acknowledge the progress of Ornithology was in some way onesided.

I may add yet that our author's excellent statement concerning the barn-owl (*Aluco* [= *Strix*] *flammea*) is exactly congruent with what KLEINSCHMIDT has represented in a wonderful series of pictures in his „Berajah“ *Strix flammea* Leipzig 1906. OTTO HERMAN.

PHOT. VEZENYI E.

SÁSKAIRTÁS A HORTOBÁGYON 1907. NYARÁN.
VERNICHTUNG DER HEUSCHRECKEN IM HORTOBAGY IM SOMMER 1907.